

Jamsai

กีดอว์ยุ่งหราหน้าได้เขามาคอยตามคุณกันอยู่ไปแล้ว
แล้วเมื่อคลดความกร้าวลงบ้างจะเป็นแบบนี้ไปเลย!

กดล่องใจ

กดล่องจ้าน

Jamsai

Black

Date

เดตลับๆ

ฉบับ

เรา

สองคน

ปุยฝ้าย เชี่ยม

kappa กาว

Jamsai

นักเขียนรัก

Jamsai
ປະກັບໃຈຄູນ

Jamsai Love Series

Black Date เดตลับๆ ฉบับerasongcup บุฟเฟ่ต์ เสียง

ผลงานลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0380-0

ภาพประกอบ พัคตร์ปรีร์ เอี่ยวศิริ (kappa)
ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรวน ประสารสุลาก (kao)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล์ editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท ออมรินทร์ บุ๊ค เท็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จганคอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 139 บาท

พิมพ์โดย

กระดาษ kenom สายตากรีนรีด
www.greenread.com

ทั้กทาย

สวัสดีค่าเพื่อนๆ ทุกคน ^_^ กลับมาพบกับมายองนังน่ารักอีกแล้วเช่นเคย ทุกคนยังจำเรื่องราวของหนุ่มๆ กลุ่มแบล็กลิสต์ทั้งหกคนกันได้มั้ยเอ่ย เชื่อว่าเพื่อนๆ ต้องไม่ลืมนิยามที่เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของพวงเขานะ ทว่าประเดิ่นที่ทำให้ ทุกคนจำพวงเข้าได้ดี แท้จริงไม่น่าจะใช่เรื่องนิสัยห่ามๆ ของพวงเขานะคะ แต่น่าจะเป็นเพราะหน้าตาอันหล่อเหลาโ din ใจครولدายคนของพวงเข่าต่างหากเล่า อิๆ

ว่าแล้วก็จัด 'Black Date เดตลับๆ ฉบับเราสองคน' ผลงานใหม่ของบุญปั้ย ที่จะมาสารนเรื่องราวตอนต่อของหนุ่มๆ กลุ่มแบล็กลิสต์มาฝาเพื่อนๆ เลยดีกว่า หลังจากที่เล่มก่อน 'Blacklist ปิดบัญชีลับจีกภูหัวใจให้เรารักกัน' หัวหน้าแก๊งก็ได้มีความรักสุขสมหวังไปแล้ว มาเล่มนี้ก็ถึงที่มีความหวังของหัวหน้าแก๊งจะได้มีรักบ้าง อะไรบ้างนะคะ >///<

เปิดเทอมใหม่ของพวงเขารังนี้จะมีเรื่องราวดีๆ มันส์ๆ ซึ้งๆ ซ่าส์ๆ หรือ มีเบื้องลับอะไรให้ต้องล้วงลึกอีก ถ้าเพื่อนๆ อยากรู้ ก็รีบพลิกหน้ากระดาษไปติดตาม กันได้เลยจ้า ^O^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมายองนัง
สำนักพิมพ์เจมส์

รู้จัก

นักเขียน

ye~ ใครกำลังรอเซ็ต Blacklist อยู่ก็มีอีกหนึ่ง (จะมีครอยให้เราบ้างมั้ยนี่ ๘๘;) เล่นนี้จัดให้ตามคำเรียกร้องนะจ๊ะสำหรับแอนดรอย...หนูมhillอเข้มขาดๆประจำ กลุ่มแบล็คลิสต์ มืออาชีวของทรัพฟิกที่หลายๆ คนถามถึง เพราะติดใจในนิสัย อันแสนจะนุ่มนวลอ่อนโยน (ตรงไหน!!!) ของเขาน่าเออ อะ

เซ็ตนี้ถือเป็นเซ็ตพักเหนื่อยสำหรับนักอ่าน (แนะนำเขียนด้วย 55+) ในเรื่องของเซ็ตนี้จะออกแนวรักกุ๊ก กิ๊ก ในรัวๆ ไว้เรียน ม.ปลาย ซึ่งคิดว่าจะได้ดีในใจ หลายๆ คนที่ชอบนิยายแนวอ่านสบายคอมิ๊มไปได้อีกหลายๆ วัน ส่วนใครที่นิยม แนวบู๊หักมุมจนต้องหอบหายใจแบบเซ็ต Casino โปรดกดใจรอ กันต่อไปอีกสักนิด นะจ๊ะ

เล่นนี้ใช้เวลาเขียนค่อนข้างนานกว่าปกติ เพราะต้องฝ่ามรสุมอากาศอันแสน จะแปรปรวน ทำให้ระหว่างที่เขียนป่วยๆ หายๆ อยู่ตลอดเลย TAT จึงอยาก ขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ นักอ่านทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจให้ รวมถึงคุณแม่ที่คอยดูแลและจัดยาให้ในระหว่างที่บ้านนั้นบ้าน ด้วยค่ะ และขอขอบคุณพี่ บ.ก. ที่อดทนรอคอยต้นฉบับอย่าง ใจเย็นแม้ว่านักเขียนจะส่งต้นฉบับเต็มมากก็ตาม T/T และ พบกันในเล่มต่อไปน้า จุบๆ

นักเรียนห้อง ม.5/1 (ห้องคิง) เรียนติ กิจกรรมเด่น แท็ปเปิล
จัดอยู่ในชั้นยอดเยี่ยมเฉพาะวิชาชีวศึกษา นักเรียนต้องบุกเบิก
มาตั้งแต่ลับมาย ม.4 จนกระซิบบันทึกเรียบเรียงเข้าเน้น

ผู้ภาค

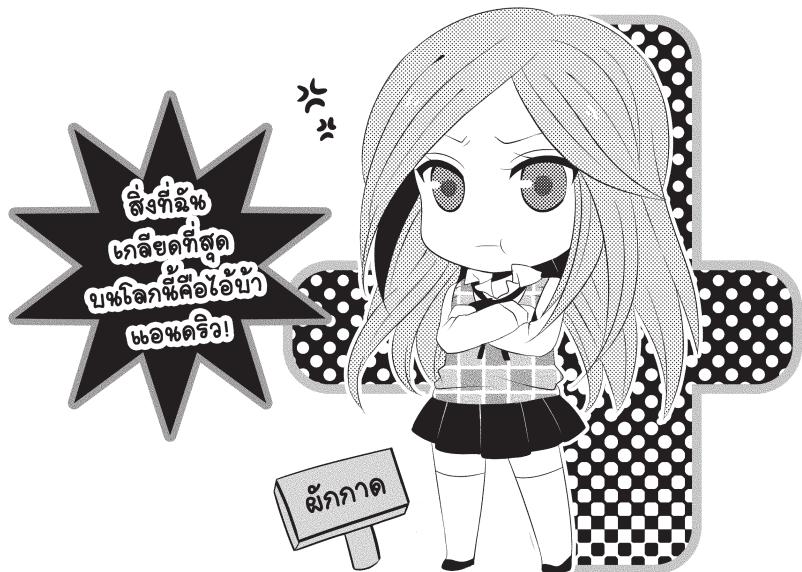
หัวหน้าห้อง ม.5/1 เป็นเพื่อนสนิทกับผู้ภาค
เดียงกันบับผู้ภาคเป็นสิ่งวัตร แต่จริงๆ แล้ว
ก็แค่หายอกกันเล่นในวันๆ เท่านั้น

เป็นมืออาชีพของหัวหน้าแก๊งแบล็คลิลท์
ปัจจุบันยังคงรักษาต่าแห่ง 'จอมอุบ' ประจำเจ้าแก๊ง
เอาไว้เช่นเคย

ສໍານັກພົບພໍເຈົ້າໃສ ບອຮ່ວມເປັນສ່ວນຫົ່ງ
ຂອງການສ້າງວັດນະຣານ 'ກາຮວາບ' ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃນສັງຄນໄທຍ

Jamsai
ມະກັບໄຈຄູນ

๘

นิยามของกลุ่ม Blacklist 'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ'

บทนำ

เจาะลึกเบื้องหลังกลุ่ม Blacklist ภาค 2

เป็นที่รู้กันโดยทั่วไปว่ากลุ่มแบล็คลิสต์ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 255X สัญลักษณ์ประจำกลุ่มคืออักษร BL ซึ่งเป็นตัวย่อของ Blacklist (สมาชิกแบล็คลิสต์ทุกคนจะมีเข็มกลัดตัวย่อ 'BL' ติดอยู่บนเนกไท) โดยมีทรัพย์ฟีด (darm ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มแบล็คลิสต์รุ่นที่ ๑) และกลุ่มนักเรียนชายที่มีอุดมการณ์ตั้งต้นว่า 'กฎหมายโรงเรียนมีไว้เพื่อแก้' เป็นตัวตั้งตัวต้านในการจัดตั้งกลุ่มนี้ขึ้นมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อท้าทายอำนาจของอาจารย์ฝ่ายปกครองและพวกสารวัตรนักเรียน รวมทั้งประกาศความเป็นอิสรภาพ ไม่ขึ้นตรงต่อภาครัฐบาลของโรงเรียนที่พากเขามองว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ

ทว่าเบื้องหลังของกลุ่มแบล็คลิสต์แท้จริงแล้วไม่ใช่เพียงแค่แก้เงื่อนไขที่ตั้งขึ้นมาเพื่อก่อการความสูงสุดในโรงเรียน พากเข้าได้รับมอบหมายภารกิจลับสุดยอดโดยมืออาจารย์วันเด็ก (หัวหน้าฝ่ายปกครอง) เป็นผู้ช่วยเบื้องหลัง

หนึ่งปีที่ผ่านมา... แบล็คลิสต์สร้างผลงาน (วีรกรรมทำเพื่อโรงเรียน) จำนวนมากนับไม่ถ้วน แสดงให้เห็นว่าแผนการของอาจารย์วันเด็กและ

ดาร์ก (อดีตประธานนักเรียนโรงเรียนมัธยมปลายเอกอัครราชูปถัมภ์ ปัจจุบันทำงานให้หน่วยลับแห่งหนึ่งซึ่งขึ้นตรงกับกรมตำรวจ) ประสบผลสำเร็จตามความคาดหมาย ทว่าด้วยความที่เป็นจำนวนนักเรียนชั้นม.4 ซึ่งสามารถผ่านการคัดเลือกเข้ามาเป็นแบล็คลิสต์มีน้อยมากจนน่าเจ็บหายใจ (สองคนเท่านั้น -_-+) เป็นเหตุให้สมาชิกแบล็คลิสต์รุ่นที่ ๑ หังหาคนบังคับต้องทำงานหนักดังเดิม

ปัจจุบัน... แอนดริว (มือขวาของทรานฟิค มีอำนาจในการตัดสินใจมากพอย่างกับทรานฟิค) หนึ่งในสมาชิกหลักของแบล็คลิสต์ที่เคยประสบความสำเร็จในการลุบแบล็คลิสต์อีกต่อไปเนื่องจากมีความเห็นไม่ตรงกันกับทรานฟิคเกี่ยวกับนโยบายการควบคุมสมาชิกได้เจรจาขอกลับเข้ากลุ่มเป็นผลสำเร็จ โดยมีข้อเสนอแลกเปลี่ยนระหว่างกันบางอย่างซึ่งไม่เปิดเผยให้บุคคลภายนอกได้ล่วงรู้

แม้ว่าตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาจะเกิดเรื่องราววุ่นวายขึ้นมาอย่างไม่หยุดหย่อน แต่ยังมีสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง นั่นคือจำนวนแฟนคลับของพวกราชานาดีที่นับวันมีแต่จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็น (+) ของพวกราชานาดี แต่เมื่อวันนี้ แม้จะมีความต้องการที่จะเข้าร่วมกิจกรรมของพวกราชานาดี แต่ก็ไม่สามารถเข้าร่วมได้ เนื่องจากพวกราชานาดีได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานอีเว้นท์ที่ไม่สามารถเข้าร่วมได้ ทำให้พวกราชานาดีต้องตัดสินใจเลือกที่จะเข้าร่วมงานอีเว้นท์นั้น แต่ก็ต้องยอมรับว่าความต้องการที่จะเข้าร่วมงานนั้นน่าเสียดายมาก

แบล็คลิสต์ไม่ได้เป็นเพียงผู้นำความคิดที่แหวกแนวไม่เหมือนใครเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้นำทางแฟชั่นในหมู่นักเรียนชายชั้นมัธยมอีกด้วย

ทรานฟิค

แอนดริว

ไฮไลท์

จิมเบบ

ไทด์ลิล

และบรรทัด

สมาชิกหลักทั้งหกคน...

ที่เปรียบเสมือนเส้าหลักของ 'แบล็คลิสต์'

กลุ่มนักเรียนชายที่รวมตัวกันขึ้นมาภายใต้สโลแกนที่ว่า...

๑๐

'ความเดโรมากมี ความดีไม่ปราภูม!!!'

]

แรกไม่ได้รับเชิญ

โรงยิม 16.00 น.

เป็นที่รู้ๆ กันว่าส่วนใหญ่นักเรียนห้องคิงมังกะจะไปพะ ไร้ทักษะทางด้านกีฬา ซึ่งแน่นอนว่าฉันก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น =()= โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 'วิชาชีวีดหยุน' ที่ต้องสอบตีลังกما้วนหน้าม้วนหลัง สอบหกสูงหกบ แล้วสารพัดท่าประหลาดพิสดารที่ฉันเองก็ไม่เข้าใจว่าถ้าไม่ได้ตั้งใจจะได้ขึ้นเพื่อเป็นนักกีฬายิมนาสติกที่มีชาติแล้วจะเรียนไปทำไมกัน >_<

และฉันจะไม่เจ็บแค้นเท่านี้เลย ถ้าไม่ใช่ เพราะให้ทำประหลาดพิสดารหกบหกคะเมนทั้งหลาຍแหลညนน...

ฉันสอบตกทั้งหมด!!! Y_Y

ด้วยเหตุนี้เองทำให้ฉันต้องมาซ้อมตีลังกา ซ้อมทำหกสูงหกบเพื่อเตรียมตัวสอบซ้อมในอาทิตย์หน้า TAT

ฉันพยายามจะซ้อมตีลังกาไปทางด้านข้างหรือที่อาจารย์พะเรียก 'ไอ้ท่าประหลาด' ว่า 'ท่าล้อเกวียน' -_-& ด้วยการยืนแยกขาออกจากกันให้กว้างเท่าไหร่ ยกมือขึ้นเหนือศีรษะเป็นรูปตัววี จากนั้นก็พุ่งตัวตีลังกาไปทางด้านข้างตามคำแนะนำของแครอท (ที่สอบผ่านไปได้อย่างเฉียดฉิว) และเพื่อนๆ ในห้อง (ที่สอบไม่ผ่าน) ที่มาฝึกซ้อมด้วยกัน แต่ดูเหมือนว่า... นั้นจะไม่ใช่เรื่องง่ายเลย TAT

พิว~

ตุบ!

โครม!!!

ระหว่างที่ฉันกำลังฝึกซ้อมอย่างขะมักเขมัน แครอทก็ขอตัวกลับก่อน เพราะวันนี้มีเรียนพิเศษตอนห้าโมงเย็น ส่วนฉันอยู่ต่อได้เพราะไม่มีเรียนพิเศษที่ไหน เนื่องจากตั้งใจว่าจะรอลงเรียนตอนไก่ล้า ช่วงสอบแอดมิดชั้นในปีหน้าพร้อมกับเมล่อน หลังจากปีที่แล้วฉันลงเรียนพิเศษไปปลายวิชา จนทำให้แทบทะไม่มีเวลาเป็นของตัวเองในช่วงเย็นเลย TAT

พื้ว~

ตุบ!

โครม!!!

ครู่ต่อกมาอาจารย์ฝึกสอนก็เดินมาให้คำแนะนำฉันและเพื่อนๆ เกี่ยวกับการตีลังกาท่าล้อเกเรียนให้ถูกวิธี...

"เอ่าล่ะ ตั้งใจฟังครูให้ดีนะ 'ผักกาด' แล้วค่อยๆ ทำตามที่ครูบอกไปทีละสเต็ป"

"ค่า~ TAT" ฉันรับคำเตือนจากอาจารย์เริ่มเปลี่ยนกับความล้มเหลว ครั้งแล้วครั้งเล่าในการซ้อมตีลังกาให้ถูกวิธี YOY

อ้อ ไม่ต้องแปลกดิจันไปว่าทำไมอาจารย์ถึงได้เรียกฉันว่า 'ผักกาด'

มันไม่ใช่ฉายาหรือชื่อเล่นที่เขาไว้วิรยกเพื่อล้อเลียนอะไรทั้งนั้น แต่ เป็นชื่อเล่นจริงๆ ของฉันที่แม่ตั้งให้ เพราะตอนท้องฉันแม่ผันเห็นผักกาด มากของอยู่ตรงหน้าทุกวันเลย ฮ่า ~ //

อาจจะพังดูแปลกดูไปสักนิดแต่จริงๆ แล้วก็เก๊ากันไม่ใช่เล่นน่า ~

八十

"ยืนทางข้าอกอกให้กว้างเท่าช่วงไนล์ของเรา..."

" | (-_-) | "

"จากนั้นก็มือขึ้นเหนือศีรษะให้สุดแขนเป็นรูปตัววี"

" \ (-_-) / "

"แล้วก็ออกแรงพุ่งตัวไปทางด้านซ้าย"

พื้ว~

บุญฝ่าย

ดูบ!

อาจารย์ฝึกสอนพุงตัวตีลังก้าทำล้อเกวียนให้ขันคูเป็นตัวอย่าง และ
จบในท่าที่สวยงามอลังการเหมือนนักกีฬายิมนาสติกทีมชาติไม่มีผิดเพี้ยน

"-_-+ "

12

"เข้าใจแล้วก็ลองซ้อมดูนะ ค่อยๆ ฝึกไปเรื่อยๆ เดียวเกิดเอง" ว่า
จบอาจารย์ฝึกสอนกีดินไปปูแผลพวงนักกีฬาโรงเรียนที่กำลังฝึกซ้อมปิงปอง
เพื่อเตรียมตัวไปแข่งระดับจังหวัดต่อ ปล่อยให้พวงจันซ้อมตีลังก้ากันต่อไป
ในสภาพที่ค่อนข้างจะน่าอนาคต TAT

อันที่คริงสิ่งที่อาจารย์ฝึกสอนช่วยแนะนำก็เป็นสิ่งที่พวงจันทุกคน
รู้อยู่แล้ว แต่ปัญหามันอยู่ที่... ทักษะที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดต่างหากเล่า
TAT

ที่ผ่านๆ มาฉันลองทำตามวิธีที่อาจารย์บอกทุกครั้ง แต่พอลอง
ทำจริงๆ ก็ไม่เห็นว่ามันจะง่ายอย่างที่อาจารย์ทำให้ดูเลย -_-+

เขาเป็นว่ากีฬิกซ้อมไปเรื่อยๆ พอดีสอดคล้องไปได้ก็แล้วกันเนอะ ๘;

ทว่า...

พื้ว~

ดูบ!

โครม!!!

ແໜຶກ~

แทนที่ฉันจะได้ตีลังก้าและจบในท่ายืนที่สวยงามพร้อมกับชูมือ^{ชูมือ}
ขึ้นเหนือศีริชະเหมือนอย่างที่เคยเห็นอาจารย์ทำให้ดูเป็นตัวอย่างในช่วงในง
พล ฉันกลับเสียหลักตั้งแต่วนາที่แรกที่มือทั้งสองข้างแตกลงบนเบะกัน
กระแทก ส่วนเท้าทั้งสองข้างก็ล้อยขึ้นไปยันไว้กับผนัง ซ่างเป็นสภาพที่
น่าอุดซูเกินจะบรรยายเลยที่เดียว TAT

ตอนนี้ภาพตรงหน้าของฉันกล้ายเป็นภาพกลับหัว ตกอยู่ในสภาพ
'เท้าสู้ฟันหน้าสู้ดิน' อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ UOU

ฮือ~ สภาพของฉันในตอนนี้ซ่างน่าอูเมื่อน้ำตาเป็นเยิ่งนัก -_-+

"อื้อย~ โครกได้ซ่วยจับขาฉันลงหน่อย TOT"

"..."

"ฉันเข้ามาเองไม่ได้อะ YOY"

"..."

ระหว่างที่ฉันกำลังฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ จู่ๆ พากเพ่อนๆ ที่ทำท่าจะเข้ามาช่วยฉันก็รีบถอยกลับออกไปยืนกลั้นหายใจ และไม่มีใครยอมพูดอะไรอีกมาแม้แต่คำเดียว ทำเอาบริเวณนี้เงียบลงด้วยกับป้าชานฉันรู้สึกว่า...มันผิดสังเกต -_-*

"..."

"..."

"..."

การที่ทุกคนรุดซิบปิดปากเงียบและรีบกลิ่กๆ จอดูทางให้ใครบ้างคนที่กำลังเดินตรงมาที่ฉัน เสมือนหนึ่งว่าคนคนนั้นเป็นบุคคลสำคัญระดับประเทศที่ทุกคนจำเป็นจะต้องรีบเปิดทางให้เพื่ออำนวยความสะดวก...

สภาพภารณ์แบบนี้ต้องเป็นเครื่องค้นที่อยู่ในอ้อแก้งนรา (แบล็อกลิสต์) นั้นอย่างไม่ต้องสงสัย!

แลงก์เป็นดังคาด เพราะคนคนนั้นคือคนที่เป็นไม่เป็นมากับฉัน มาตั้งแต่ทุกน้ำที่แล้ว...

แค่เห็นปลายเท้าที่ย่างก้าวเข้ามาด้วยจังหวะการเดินแบบกวนๆ ฉัน ก็พอจะเดาได้ในทันที!

「อื้บ้าแอนดริว！」

「อื้ช้ายปากกริกริที่ชอบใช้สายตาดูถูกหรือดูหมาดจันกับเพื่อนๆ ในกลุ่มอยู่เป็นนิค เสมือนหนึ่งว่าพวกฉันเป็นทาสในเรือนเบี้ยที่เกิดมาเพื่อให้เข้าใช้สายตาและคำพูดดกซื่อๆ ชั่วหนึ่งได้ตามแต่ใจต้องการ -_-o」

ภาพใบหน้าของหมอนี่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั้งเขาเดินมาหยุดยืนอยู่ห่างจากหัวของฉันไปเพียงไม่กี่ก้าว และจ้องมองฉันด้วยสายตาที่แปลเป็นความหมายอื่นไม่ได้อกจากคำว่า 'สมเหตุ!!!' =();

ฉันพยายามจะเข้าหาตัวเองลงมาเหยียบเบาะเพื่อจะได้กลับมายืนในสภาพปกติได้ดังเดิม ทว่ามันกลับไม่ใช่เรื่องง่ายเลย พอกอุกแรงขึ้น

เพียงแค่นิดเดียว ก็จะรู้สึกตึงที่แผ่นหลังจนไม่สามารถขยับตัวได้อีก
และระหว่างนั้นเอง จู่ๆ หมอนี่ก็ยกเท้าขึ้นมาเขี่ยวขาของฉันออกจาก
ผนังอย่างไรซึ่งวัฒนธรรม!

พีบ!

๑๔

ดูบ!

ฉันล้มตัวลงไปบนพังพานอยู่บนเบาะรองหัวใจที่สุด ทว่ายังไม่ทัน
ที่ฉันจะได้พูดอะไร เสียงดูดอย่างเกรี้ยวกราดของหมอนี่ก็ดังลั่นจน
แก้วหูของฉันแทบจะระเบิดออกมานเป็นเสียงๆ TAT

"ฉันเดินตามหาเรือทั่วโรงเรียนนี้ด้วยมายั้งว้าวพีช!!!"

"O_O~"

วะ...ว้าวพีชจังนเรอะ!

"ที่แท้ก็มา 'ซูกหัว' ออยที่นี่เนี่ยเอง!!!" หมอนี่ยังคงแผลเสียงใส่หน้าฉัน
ดังลั่น ส่วนเพื่อนๆ คนอื่นในโรงยิมก็ค่อยๆ เริ่นหายออกไปทีละคนเหมือน
รุ่งสาบ ไม่เว้นแม้กระทั่ง...อาจารย์ฝึกสอน! TAT

"นี่! ระวังปากหน่อยไอ้ปากปีจօ นา Yap ให้คำว่า 'ซูกหัว' กับฉันมัน
ไม่หยาบคายไปหน่อยหรือยังไง" ฉันค่อยๆ ลุกขึ้นยืนเชิญหน้ากับเขาใน
สภาพที่ผมเฝ้าระวังกระซิบเชิง ในขณะที่หมอนี่ยังคงสภาพความเป็น
ผู้ชายเสเพลเอกสารไว้ได้ทุกรอบเบียดเนื้อย่างไรที่ติด เขายังคงแต่งตัวผิดระเบียบ
ตั้งแต่หัวจรดเท้าเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

"ฉันก็ไม่เห็นว่าคำพูดพวนนั้นมันจะหยาบคายตรงไหนเมื่อเอามาใช้บ
กับคนอย่างเชอ -_-!" เข้าประหางตามมองฉันอย่างดูแคลน และว่างท่า
เสริมอ่อนหนึ่งว่าตัวเองเห็นอกว่าคนอื่นๆ จนไม่มีความสามารถเทียบวัยมี
(ความเลว) ของเข้าได้

"คนอย่างฉันมันเป็นยังไงไม่ทราบ -_-!" เชอ อย่างน้อยๆ ฉันก็
ไม่ต้องถูกอาจารย์วันเด็ดจิกหัวใช้เยี่ยงทาสแบบเขาล่ะจะ

"ยังจะต้องให้ฉันพูดอีกเหรอ!"

"ฉันนายกไม่จำเป็นจะต้องพูดมันออกมาน เพราะฉันไม่อยากจะฟัง!

-_-+"

เขอจะ ที่แรกฉันก็คิดว่าที่เข้าขอบมาทำทำท่าว่างสำน้ำจิ้ส์พากฉันเป็น เพราะว่าเข้าต้องแกกลังทำตัวเตือนๆ ถ่ายๆ ตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย มาจากอาจารย์วันเดียว แต่หลังจากที่ได้พังเมลอนเล่าๆว่าที่ตาบ้านนี้ชอบ ทำทำแบบนี้ก็ในองจากเขาไม่เห็นด้วยที่ทรัพฟิคจะมาควบกับเมลอน เพราะกลัวพากฉันสีคนจะลุ้นรู้ความลับที่ว่าจริงๆ แล้วพวกเขานั้นเป็นสาวตัว นักเรียนที่มีลับของอาจารย์วันเดียวเข้าให้ ซึ่งตอนนั้นเมลอนกับไอไวก์ไป ตามสืบจนรู้ความจริงหมดแล้ว นั่นยังทำให้ตาบ้านนี้ชั่งน้ำหน้าพากฉัน หนักกว่าเก่า ขนาดพากฉันสีคนรับปากพวกเขากับอาจารย์วันเดียวแล้วว่า จะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด แต่ตาบ้านนี้ก็ยังระแวงพากฉันไม่เลิก และ มักจะมองด้วยสายตาจิกกัดแบบทุกครั้งที่เจอกัน

"พากເຂອນມັນເກີ່ມແກ້ໄນຕໍ່ຈາງຈິງໆ ເຄົາຕ່ວຽດໄດ້ເພັະເວລາທຳຂ້ອສອບ ໄມແປລກໃຈເລຍຈິງໆ ຈ່າທຳໄມ່ດີ່ງໄດ້ຕັດານອຸ້ມແກ້ນໆ"

"ຕະ...ຕັດານີ? ຕັດານັ້ນເຮັດແອຟ!!! ນີ້ນາຍ... " ຈັນວ່າພລາງດັກແຂນເລື້ອພລະ ຂຶ້ນອ່າງມື້ນ້າໂທ ແຕ່ແລ້ວກີ່ດັກດັນມາຈໍ່ອຍຕາມເດີມເມື່ອຖຸກໜອນນີ້ຕາວດ ກລັບມາເສີຍດັ່ງສັນນັ້ນ

"ເຮັດລ້າດີຍັງໄມ້ມາຈື້ນເສີຍໄສ່ດັນ!!!"

"○_○"

"ວ່າງໆ ກົງ້ຈັກເດີນໄປສ່ອງກະຈາກແລ້ວພິຈານາຄວາມຫ່ວຍຂອງຕົວເອງດູ ສັກໜ່ອຍ ເພື່ອວ່າມັນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮັດວຽດຂຶ້ນມາບ້າງວ່າໄຟ້ຄວາມເກີ່ມແກ້ນແກ້ວ ນັກໜຸ່ງທອງປະມັນຊ່ວຍເຂອໄດ້ແດ່ເວລາສອບເທົ່ານັ້ນ"

"ໂຫຍ~ ນີ້ນາຍຫາວ່າຈັນເກີ່ມແຕ່ໃນຕໍ່ຈາງນີ້ -_-+ "

"ຍັງຕ້ອງຄາມຈັນເອີກເຫຼວ່າ ເຮັດຄວາມຈົງຫຼືຕົວເອງໄດ້ແລ້ວນະວ່າທຸກວັນນີ້ ພອກຈາກເຮົອຈະຮອບທຳຕ້ວາຫຼູກຕາຈັນແລ້ວ ເຮັດຍັງປັບອາຈານສ້າງປັ້ງໝາ ໃຫ້ຈັນຕ້ອງດາມແກ້ອຳດ້ວຍ!"

"ΤΑΤ"

ຈັນເນື່ອນະສ້າງປັ້ງໝາໃຫ້ເຂາດາມແກ້ ນີ້ເຂາດີວ່າຕົວເອງກຳລັງລະເມອ ພົບຍັງໄກ້ກັນເນື່ອ!

"ເຮັດຄິດວ່າຈັນວ່າງມາກນັກຫຼືຍັງໄຟ!"

๑๖

อะไรของเขานี่ย มาถึงก็ตะคอกใส่ฉันไม่ยอมหยุด นี่เขาคิดว่าฉัน เป็นถังขยะ (ระบายอารมณ์) ส่วนตัวของเขารือยังไงกันเนี่ย!

"ฉันไปสร้างปัญหาอะไรให้นายหา ให้บนอกมาซิ! ฉันไปสร้างปัญหา อะไรให้นาย!"

" เพราะเออ!!! เธอคนเดียวเลย!" เขานอกพร้อมกับชื่นชมมาทีหน้า ฉันจนมันเกือบจะทิ่มลูกตาฉันอยู่รอมร่อ

หมอนี่ท่าจะบ้า! อุ๊ย ก็มาซึ่งหน้าหัวใจฉันเป็นตัวปัญหา นี่ถ้าเข้า เป็นผู้หญิงฉันอาจจะคิดว่าอยู่ในช่วงวันนั้นของเดือน อารมณ์ถึงได้แปรปรวน เขายังเคนอนไม่ได้แบบนี้ (แต่ก็อย่างว่าแหลกนั้น ตาบ้านนั้นก็เขาเคน เคนอนคงอะไรไม่เคยได้อุํยแล้ว)

" -_-?"

" เธอคงคิดจะแกกลังฉันสิโนะ ถึงได้เอาเรื่องนี้ไปบอกให้ทราบ "

" แกกลัง? ฉันเนี่ยนะจะมีปัญญาไปแกลงอะไร" เนอะๆ นี่เข้า คงจะไม่รู้สิโน่ว่าฉันที่จริงแล้วฉันพยายามจะหาช่องทางเข้าคืนหลอดเวลา อุํยแล้ว เพียงแต่มันยังไม่มีโอกาสสักเท่านั้น แล้วนี่ฉันก็ยังไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าเขากำลังพูดถึงเรื่องอะไรกันแน่

" อ้ายมาทำไว้สือ!"

" นายพูดเองเออเองอยู่คนเดียวแล้วฉันจะตัวรู้ได้เองมั้ยว่านายกำลัง หมายถึงเรื่องอะไร "

" ก็เรื่องที่เธอไปเมื่อเรื่องกับไอพัตน์ที่หน้าโรงเรียนเมื่อวันก่อนไง "

" O_O หา? ฉันนี่เหรอบอกเรื่องนี้กับทรัพพิค ละ...แล้วนี่...นาย อุํยเรื่องนี้ได้ยังไงนะ "

" >_<! " เขามองฉันด้วยสายตาเดือดดาลถึงขีดสุด จนฉันเริ่มไม่แน่ใจ ว่าบางทีฉันอาจจะผลอนหลุดปากบอกรึเปล่า ใจร้ายที่เขาว่าก็เป็นได้

" เอ...ฉันจำได้ว่าฉันไม่เคยบอกเรื่องนี้กับใครเลยนอกจาก..." เพื่อน ในกลุ่มสามคน (เมลอน แครอฟ และออร์เจ้น)

อ้า~ ฉันรู้แล้ว ต้องเป็นเมลอนแน่ๆ ที่เขาเรื่องนี้ไปบอกกับทรัพพิค

(เพราะสองคนนี้เป็นแฟนกัน -_-+)

ให้ตายเถอะ ที่ฉันบอกเมลอน เพราะแค่ต้องการปั้บทุกข์เท่านั้น
ไม่ได้อยากจะให้ทรัพฟิกส่งคนในกลุ่มแบล็คลิสต์มาอยู่ในวายกับฉัน
แบบนี้จะหน่อย -*-

"ฉันไม่สนใจหรอกนะว่าเธอจะบอกเรื่องนี้กับใคร แต่พอตีว่า
ความปากมากของเธอทำให้ฉันถูกบังคับให้มาร่วมรับรู้"

" = () = "

" เพราะฉะนั้น ก็จำใส่กะในลูกເຂົາໄວ້ວ່າຍ່າເຖິງວາໄປມີເຮືອງກັບໄລ
ທັງໆ ທີ່ດັວໂອງຍັງຈະເຄາດວ່າໄໝຮອດ!"

"นີ້ นายพูดເນື້ອນຫາວ່າຈີນໄປໜ້າເຮືອງໄລ້ພວກນັ້ນກ່ອນຍ່າງນັ້ນແລະ "

"ກີ່ຫົ້ອມໄມ້ໃຫ້! ປາກຈັດຍ່າງເຄືອໄມ້ຕ້ອງບອກກີ່ຮູ້ວ່າຄົງຈະໄປທຳປາກດີໄສ
ໄລ້ພວກນັ້ນ ມັນສຶງໄດ້ຈະເຂາເຮືອງເຮືອ"

คราว່ອັນຫາເຮືອງພວກມັນກັນເລົາ ຈັນຍືນຂອງຈັນອຸ່ຢູ່ທີ່ປ້າຍຮົດເມີນດ້ວຍ
ອາການສົງບຽນແມ່ນື້ ແຕ່ໄລ້ພວກນັ້ນຕ່າງໜາກທີ່ພຍາຍາມຈະປະກາສຕັກດາ
ດ້ວຍການເດີນເຂົ້າມາຫາເຮືອງຈັນເໜື້ອນພວກເຕັກຂາດຄວາມອຸ່ນທີ່ຕ້ອງການ
ຈະເຮັດກັ້ອງຄວາມສຸນໃຈຈາກໄລຮັດກັນ! >_<

" อ້ອ~ ແລ້ວຍັນປາກຈັດນ້ອຍກ່າວຈັນນັກຫົ້ອມໄກນັ້ນຫາ! "

"ຈະມາກຫົ້ອນນ້ອຍກ່າວຍັງໄຟຈັນກີ່ເຄາດວ່າຮອດໄດ້ ສ່ວນເຂອມມັນກີ່ພວກດີແຕ່ປາກ!
ພວກສຶງເວລາກີ່ປົດແທກວົງໜີໄປປ່ອງຂອງຄວາມໜ່ວຍເລື້ອຈາກຄົນອື່ນເໜື້ອນ
ອ່າງທີ່ເຮືອກຳລັງທຳອຸ່ຢູ່ນີ້ໄງ!"

" -_-^ "

ເອົາ ຈັນຍືນອົມຮັບກີ່ໄດ້ວ່າຈັນເປັນພວກດີແຕ່ປາກ ແຕ່...ເຮືອງທີ່ເຂົ້ອນອົບພາດ
ພວກນັ້ນພຍາຍາມຈະມາຫາເຮືອງຈັນທີ່ປ້າຍຮົດເມີນເນື້ອວັນກ່ອນ ສາບານໄດ້ວ່າຈັນ
ໄມ້ໄດ້ໄປພູດຂະໄຮກັບພວກມັນກ່ອນເລີຍຈົງຈາກ TAT

"ແລ້ວກີ່ຈຳໄສໜ້າເຂົາໄວ້ ທີ່ຫລັງຍ່າຍ້າຍ້າໄປໄໝ່ໆ ແບບນີ້ອີກ"

" ໜະ...ຫາຍ້າໄປ ໃງ່າໆ ຈັນເຮົອະ ນາຍນີ້ມັນ... " ຍັງໄມ່ທັນທີ່ຈັນຈະໄດ້ພູດ
ຂະໄຣຕ່ອ ມ່ນອົງກີ່ສວນກລັບມາເປັນຫຼຸດໆ ຈະດັ່ນຫ້າປາກພູດແທກໄນ້ທັນແລຍທີ່ເດືອງ

"ເລີກເຮືອນຫາຍ້າ!!!"

๑๘

"-_-^"

"มือถือก็ติดต่อไม่ได้!!!"

"=()="

"แบบนี้จะให้เรียกว่าอะไรต้าไม่ใช่หายหัวไปแบบโง่ๆ"

"ลันเอามือถือเก็บไว้ในล็อกเกอร์พระภลัມมั่นกระเด็นหายตอนข้อม
ตีลังกาหรอยย =()="

"อย่างน้อยๆ เธอ ก็ควรจะพกมือถือติดตัวเอาไว้! ไม่ใช่เอาไปซุกไว้
ในล็อกเกอร์แบบนั้น"

เดี่ยว ก่อนนะ เขาบอกว่าโทรศัพท์มือถือลันติดต่อไม่ได้ O_O?

เข้าๆๆๆ นี่มัน...อะไรกันเนี่ย! เข้าพยายามโทรหาลันจันเรอะ นี่
แสดงว่า...

"ตะ...เดี่ยว ก่อน! O_O?"

"-_-?"

"นาย! นายมีเบอร์ลันได้ใจ จำได้ว่าลันไม่เคยแลกเบอร์กับคน
อย่างนาย!"

"酵母! กับคิแค่เบอร์มือถือ ลันไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่โต
ตรงไหน -_- " เขายังคงส่ายหัวและแคลนแบบที่ชอบทำกับพากลันอยู่
เป็นนิจ

"-_-+"

"ทำไม่! เบอร์มือถือของลันขอตั้งแต่ไหน ถึงจะต้องปกปิดเป็น
ความลับไม่ให้ใครเข้ารู้"

"แล้วนายกล้าดียังไงถึงไปบังคับขอเบอร์มือถือฉันมาจากคนอื่น!"

"น้ำหน้าอย่างเชอนี่ยัง ยังเชอนี่ เธอคิดว่าตัวเองปือปุ่ล่าร์สัก
แค่ไหนกัน ฉันถึงจะต้องไปบังคับเขาเบอร์มาจากเพื่อนเธอ"

"ถึงจะไม่ได้บังคับก็เถอะ แต่ฉันไม่ต้องการติดต่อกับนายไม่จ่า
ช่องทางไหนทั้งนั้น! รู้ไว้จะด้วย!"

"อ้อ~ นี่คงคิดว่าฉันอยากริดต่อกับเธอนักสินะยัยวัวพีช" ไอ้ท่าเย็น
ลังกระเป้าพร้อมกับอาการลากเสียงยืดยาวคล้ายจะเย็บหันทำให้

ความหล่อของหมอนี่ลัด zwykลงไปจนแทบไม่มีเหลือ!

">_<!"

"เชอนีมันสำคัญตอนนี้เหมือนเพื่อนเชอไม่มีผิดเลยจริงๆ"

เข้าอีกแล้ว หมอนี่หาเรื่องด่ากระทบเมล่อนอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าเขาจะเจ็บแค่นะไนกันหากับการที่เมล่อนกับทรัพฟิคบกันเป็น fren สมัยที่ทรัพฟิคตามจีบเมล่อน ฉันจำได้ว่าหมอนี่มักจะแสดงอาการหงหงทรัพฟิคยอมอกอกหน้า จนบางครั้ง...ฉันก็อดลงสัญไม่ได้ว่าบางทีตาบ้านนี้อาจจะคิดมีร้ายกับทรัพฟิค เหรอฯ =()=;

"นาย..."

"รีบไปเปลี่ยนชุดแล้วก็เก็บข้าวของเดรียมกลับบ้านได้แล้ว ฉันมีเวลาให้เชอไม่มากันนักหรอกนะ"

"แล้วทำไม่ฉันต้องฟังคำสั่งนายด้วย! =3="

"เพราะนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป... ฉันกับเธอจะต้องกลับบ้านพร้อมกัน"

"เหรอ? O_O!"

มะ...ไม่โคนะ ฉันเกลียดไอ้บ้านนี่สุดติ่ง จะให้ฉันกลับบ้านพร้อมหมอนี่ทุกวันอย่างไม่มีกำหนดแบบนี้ไม่ได้น้า~ TAT

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305107189.html>